

"பொருள்க்குக் காப்புரிமை' என்ற பெயரில் காப்புரிமை வாங்கி வதைத்துக்கொண்டு, குறிப்பிட்ட ஒரு மருந்தையார், எந்த மூலையில் உற்பத்தி செய்தாலும், தங்களுக்கு உரிமைப் பங்கு (ராயல்டி) தர வேண்டும் என்று கொள்ளையடித்து வந்தன, பன்னாட்டு நிறுவனங்கள். இந்நிலைமை தோற்றுவித்த நெருக்கடியை எதிர்கொள்ள 1960களில் 3 முக்கிய நடவடிக்கைகளை அரசு மேற்கொண்டது. 1960களில் ஐ.பி.பி.எல். போன்ற பொதுத்துறை மருந்து உற்பத்தி நிறுவனங்கள் தொடங்கப்பட்டன. இந்நிறுவனங்கள் எதையும் இறக்குமதி செய்யாமல், அடிப்படையிலிருந்தே மருந்தை முழுமையாக உற்பத்தி செய்தன. 1970ஆம் ஆண்டு இந்தியக் காப்புரிமைச் சட்டம் "இந்தியாவில் உற்பத்தி செய்யப்படும் மருந்துகளுக்கு "பொருள் காப்புரிமை' தவேயில்லை, "செய்முறைக் காப்புரிமை' மட்டும் போதுமானது என்று வரையறுத்ததுடன், அந்தக் காப்புரிமையும் 5 ஆண்டுகளுக்கு மட்டும் சல்லத்தக்கது' என்றும் வரையறுத்தது. 1978ஆம் ஆண்டின் மருந்துக்கொள்கை இந்திய மருந்து உற்பத்தி நிறுவனங்களுக்குப் பல சலுகைகளை வழங்கிய அதே நேரம், பன்னாட்டு நிறுவனங்களுக்குப் பல கட்டுப்பாடுகளை விதித்தது.

இவற்றின் விளைவாக, இந்திய மருந்து உற்பத்தித்துறை மெல்ல மெல்ல உயிர்பெற ஆரம்பித்தது. அரசின் ஆதரவால் பொதுத்துறை நிறுவனங்களின் சேர்ந்து தனியார் நிறுவனங்களும் வளர்ந்தன. பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் மருந்துகளைத் தங்களது சொந்த செய்முறையில் உற்பத்தி செய்த இந்த நிறுவனங்களுக்கு மானியங்கள், வரிச்சலுகைகள், குறைந்த வட்டிக் கடன்களை அரசு வழங்கியது. சிறியதாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்த நிறுவனங்கள் நாளடைவில் மிகப்பெரிய மருந்து உற்பத்தியாளர்களாக வளர்ந்தன. மலிவான விலையில் உலகத்தரம் வாய்ந்த மருந்துகளை இவர்கள் உற்பத்தி செய்ததனால், இந்திய மருத்துவத்துறையில் கோலோச்சி வந்த பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் ஆதிகம் குறிப்பிட்ட அளவிற்குத் தகர்ந்தோடும் மட்டுமல்லாமல், உலகச் சந்தையிலும் பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் இவையே பிடிபட்டன.

மும்பையைச் சேர்ந்த சிப்லா மருந்து நிறுவனம் 2001ஆம் ஆண்டில் எயிட்ஸுக்கான மருந்துகளை உலகச் சந்தையில் அறிமுகப்படுத்துதியது. உலகிலேயே மிகஅதிகமான எயிட்ஸு

